

Περί της συκοφαντίας

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Για τη συκοφαντία διαβάζουμε στα Γεροντικά και στα Συναξάρια των Αγίων τα εξής αξιοπρόσεκτα:

Στον Αββά Αντώνιο ήλθε κάποτε ένας αδελφός από κάποιο κοινόβιο, ο οποίος συκοφαντήθηκε για πορνεία. Ήλθαν και οι αδελφοί από το κοινόβιο, για να τον θεραπεύσουν και να τον πάρουν. Αντί, όμως, για αγάπη, του έκαναν έλεγχο και εκείνος προσπαθούσε να απολογηθεί λέγοντας ότι δεν έπεσε σε εκείνο το αμάρτημα. Ο Αββάς Παφνούτιος που βρισκόταν εκεί άκουγε τη συνομιλία και θλιβόταν, για τον τρόπο αντιμετώπισεως των άλλων αδελφών. Έτσι, βρήκε την ευκαιρία και τους είπε:

— Είδα στην όχθη του ποταμού έναν άνθρωπο, που είχε χωθεί στο βόρβορο ως τα γόνατά του και καθώς ήλθαν μερικοί να του δώσουν χέρι βοήθειας τον καταπόντισαν μέχρι το λαιμό.

Τους λέγει τότε ο Αββάς Αντώνιος για τον Αββά Παφνούτιο:

— Να, άνθρωπος αληθινός, που μπορεί να θεραπεύσει και να σώσει ψυχές.

Συγκινήθηκαν τότε από τα λόγια των γερόντων και έβαλαν μετάνοια στον αδελφό. Ηρέμησαν έτσι και τον πήραν πάλι πίσω στο κοινόβιο.

Κοντά στον Αββά Ισίδωρο τον Πηλουσιώτη που ήταν Πρεσβύτερος βρισκόταν και κάποιος ευλαβής και ενάρετος διάκονος. Ο Αββάς σκόπευε να τον κάνει Πρεσβύτερο και διάδοχό του. Εκείνος, όμως, από μεγάλη ταπείνωση δεν δεχόταν χειροτονία προβάλλοντας αναξιότητα.

Αυτό τον ενάρετο αδελφό, τον μίσησε τόσο πολύ κάποιος άλλος μοναχός στη Σκήτη, νικημένος από το πάθος του φθόνου, και γύρευε με κάθε τρόπο να τον βλάψει και να τον δυσφημήσει.

Να, λοιπόν, τι τον έβαλε ο διάβολος να κάνει. Πήρε μια μέρα ένα από τα βιβλία του

και το έβαλε κρυφά στο κελλί του Διακόνου, χωρίς εκείνος να πάρει είδηση. Ύστερα πήγε στον Αββά Ισίδωρο και του παραπονέθηκε πως έχασε το βιβλίο του και πως κάποιος από τους αδελφούς έπρεπε να το είχε κλέψει. Απαιτούσε, λοιπόν, να γίνει έρευνα σε όλα τα κελλιά.

— Τέτοιο πράγμα, παιδί μου, έκανε έκπληκτος ο Γέροντας, δεν έχει ξαναγίνει στη Σκήτη. Αλλά, για να βεβαιωθείς, πάρε δυο αδελφούς και ψάξε τα κελλιά.

Έτσι κι έγινε. Αφού έψαξαν μερικά άλλα κελλιά, πήγαν και στου Διακόνου και φυσικά εκεί βρήκαν το βιβλίο. Το πήραν, λοιπόν, και το έφεραν στην Εκκλησία την ώρα του εσπερινού, που ήσαν συγκεντρωμένοι οι αδελφοί, και είπαν μεγαλοφώνως στον Αββά Ισίδωρο, για ν' ακουσθεί από όλους, που είχε βρεθεί το βιβλίο.

Ο αθώος Διάκονος δεν διαμαρτυρήθηκε για τη συκοφαντία. Έπεσε με ταπείνωση στα γόνατα και ζήτησε από όλους συγχώρηση, λέγοντας ότι έσφαλε.

— Συγχωρήσατέ με, αδελφοί, γιατί είμαι κλέφτης.

Σαν πέρασαν οι τρεις εβδομάδες και ο Διάκονος τελείωσε το επιτίμιό του και έγινε δεκτός στο Άγιο Βήμα, ο συκοφάντης δαιμονίσθηκε και με γοερές κραυγές ομολόγησε την αμαρτία του. Ελευθερώθηκε από την τυραννία του δαίμονος ο συκοφάντης μόνον όταν προσευχήθηκε γι' αυτόν ο συκοφαντημένος διάκονος.

Ακούσατε άλλο πάλι παράδειγμα: Ένας αδελφός έκανε την εξής ερώτηση σε κάποιον πατέρα: «Πως ρίχνει ο διάβολος τους πειρασμούς στους Αγίους;». Του απάντησε ο Γέροντας: «Ήταν κάποτε στο όρος Σινά ένας μοναχός που ονομαζόταν Νίκων. Κάποιος πήγε στη σκηνή ενός Άραβα Φαρανίτη, βρήκε μονάχη την κόρη του, πλάγιασε μαζί της και ύστερα της λέει: «Να πεις ότι το πάθημά μου αυτό μου το έκαμε ο αναχωρητής, ο Αββάς Νίκων». Όταν ήρθε ο πατέρας της και πληροφορήθηκε το γεγονός, πήρε το ξίφος του και τράβηξε κατά του Γέροντα. Σαν χτύπησε την πόρτα, βγήκε έξω εκείνος και όταν σήκωσε το ξίφος να τον σκοτώσει, παράλυσε το χέρι του. Τότε ο Φαρανίτης πήγε στην εκκλησία και κατάγγειλε το συμβάν στους πρεσβυτέρους. Έστειλαν εκείνοι και τον κάλεσαν και ο Γέροντας παρουσιάστηκε. Τότε του έδωσαν πολύ ξύλο και σκέφτονταν να τον διώξουν, όμως εκείνος τους παρακάλεσε να τον αφήσουν να ζήσει με μετάνοια κοντά τους. Έτσι τον απομόνωσαν για τρία χρόνια και έδωσαν εντολή κανέναν να μην του μιλάει. Πέρασαν τα τρία χρόνια και ο συκοφαντηθείς ερχόταν κάθε Κυριακή και με μετάνοια παρακαλούσε και έλεγε: «Προσεύχεστε στον Κύριο για μένα»!

Αργότερα, όμως, εκείνος που είχε κάμει την αμαρτία και είχε ρίξει τον πειρασμό στον αναχωρητή κυριεύθηκε από δαιμόνιο και ομολόγησε στην εκκλησία: «Εγώ ήμουν που αμάρτησα και μίλησα για να συκοφαντηθεί ο δούλος του Θεού». Τότε

σηκώθηκε όλος ο λαός και είπε μετανιωμένος στο Γέροντα: «Αββά, συγχώρεσέ μας». Εκείνος τους απάντησε: «Όσο για τη συγχώρηση, σας έχω ήδη συγχωρήσει, αλλά να μείνω κοντά σας, δεν μένω πια με τίποτα. Δεν βρέθηκε ούτε ένας σας να έχει διάκριση και να με συμπονέσει».

Ας θυμηθούμε πάλι την Αγία Θεοδώρα στο χωριό Βάστα της Αρκαδίας, η οποία πέφτοντας θύμα μεγάλης συκοφαντίας και μη φανερώνοντας την αλήθεια, μαρτύρησε. Σε ανάμνηση της θυσίας της υπάρχει εκεί ένα ζωντανό θαύμα. Ο Θεός ακούγοντας την προσευχή της επέτρεψε να φυτρώσουν, χωρίς ρίζες, 17 δένδρα στην σκεπή μιας μικρής εκκλησίας 12 τετραγωνικών μέτρων στον τόπο που μαρτύρησε.

Ας θυμηθούμε πάλι τον πάγκαλο Ιωσήφ, το γιό του Ιακώβ, ο οποίος υπέφερε τόσα από τους ίδιους τους αδελφούς του, οι οποίοι τον πούλησαν σκλάβο στην Αίγυπτο. Εκεί συκοφαντήθηκε αδυσώπητα από τη σύζυγο του Πετεφρή, επειδή δεν ενέδωσε στις πονηρές διαθέσεις της, και όμως ο Θεός τον τοποθέτησε στα ύψη, ώστε να κυβερνήσει στο πλάϊ του Φαραώ όλη την Αίγυπτο.

Τέλος ας θυμηθούμε το χαρακτηριστικό παράδειγμα της τιμωρίας του συκοφάντη της Αγίας Ευγενίας, την αμετανόητη Μελανθία, από την οποία τόσο άδικα συκοφαντήθηκε η Αγία. Ο δικαιοκρίτης Θεός την τιμώρησε πολύ παραδειγματικά, ρίπτοντας φωτιά από τον ουρανό και κατακαίγοντάς την.

Η συκοφαντία, δυστυχώς, έχει γίνει σήμερα διαδεδομένος τρόπος συμπεριφοράς πολλών ανθρώπων, στην καθημερινή τους ζωή, με αποτέλεσμα να θεωρείται ως κάτι το φυσιολογικό. Συκοφαντούμε όταν κατηγορούμε άδικα κάποιο πρόσωπο η δημιουργούμε και διαδίδουμε ψευδείς ειδήσεις και πληροφορίες γι' αυτό, πάντοτε ηθελημένα με σκοπό να βλάψουμε την τιμή και την υπόληψή του. Στις ημέρες μας αυτή η συκοφαντία είναι συνήθης και δείχνει ότι η αντίσταση της συνειδήσεώς μας, αν δεν έχει πωρωθεί τουλάχιστον έχει αμβλυνθεί επικίνδυνα. Δεχόμαστε ότι μας λένε αβασάνιστα χωρίς διασταύρωση των λεγομένων και καταβροχθίζουμε σάρκες, συνήθως ανυποψίαστων θυμάτων. Λησμονούμε την εντολή του Λευϊτικού «ου κλέψετε, ου ψεύσεσθε, ουδέ συκοφαντήσει έκαστος τον πλησίον» (Λευϊτ. ιθ' 11) και εύκολα κατηγορούμε κάποιον, δημιουργώντας η διαδίδοντας ψευδή γεγονότα, φήμες και πληροφορίες γι' αυτόν.

Πολλοί, ειδικά σήμερα, παίρνουν αψήφιστα το θέμα. Έχουμε δει, όμως, να σπιλώνονται προσωπικότητες, υπολήψεις, οικογενειάρχες με τραγικά πολλές φορές αποτελέσματα. Άνθρωποι να χάνουν την εργασία τους, να διαλύεται η οικογένειά τους, να έχουν χάσει την υγεία τους ακόμη, δυστυχώς, και να αφαιρούν την ίδια τους τη ζωή πάνω στην απελπισία για την αδικία που διαπράχθηκε εις

βάρος τους.

Κλείνουμε με τα θαυμαστά λόγια του Αγίου Μαξίμου, του Ομολογητή, ότι «Όσο προσεύχεσαι θερμά για χάρη εκείνου που σε συκοφάντησε, τόσο και ο Θεός πείθει για την αθωότητά σου όσους σκανδαλίστηκαν λόγω της συκοφαντίας.»

Και μη λησμονούμε τα λόγια μεγάλων ανδρών. Ο Σουίφτ είπε: Η συκοφαντία συνήθως χτυπάει τους αξιουσ ανθρώπους, όπως τα σκουλήκια ρίχνονται πάνω στα καλύτερα φρούτα.

Ο Διογένης είπε ότι, από τα άγρια θηρία το χειρότερο δάγκωμα το κάνει οσυκοφάντης.

Ο Σπαρτιάτης Θεαφίδας όταν ακόνιζε κάποτε το ξίφος του κάποιος άλλος τον ρώτησε αν είναι κοφτερό και εκείνος απάντησε:

Είναι πιο κοφτερό και από τη συκοφαντία.